

sokadik súlytalanság

igazad volt, tényleg jobb szó nélkül sétálni.
ez is egyfajta hiány.
az eszköz hiánya, a meg nem nevezett,
színtelen és illat nélküli képesség hiánya.

melletünk jobbról a megáradt duna.
kérdeszlek, mernél-e úszni
az elárasztott területen, a fatörzsek között.
hallgatsz, aztán azt válaszolod, nem,
biztos hatalmas ragadozó halak vannak a vízben.
nevetsz, nevetek, de csak kényszerből,
mindketten tudjuk, hogy kényszerből.
a víz is, az elárasztott terület
és a ragadozó halak is tudják, ha vannak.

a következő pillanatban már arra gondolok,
legjobb lenne azonnal lelépni.
ez is egyfajta hiány.

az eszköz hiánya. a meg nem nevezett,
színtelen és illat nélküli képesség hiánya,
hogy tovább hallgatunk,
és egymás lépéseiből próbáljuk meg kiolvasni,
vajon melyikünk a víz,
és melyikünk benne a ragadozó.

stella maris

most épp reggel van. szokatlan módon kávéét iszol.
igazából lehetne este is, vagy kora délután, mindegy.
verset akarsz írni, de a vers ennél sokkal cinikusabb.
pedig a fejedben ott vannak a szükséges elemek:
egy nő, egy folyó, egy város. bizonytalanság és metaforák.
rosszul érzed magad a bőrödben, de félsz a friss levegőtől.

aztán mégis ablakot nyitsz, és döbbsen látod, hogy éjszaka van.
ezek a megvilágosodás percei. több szempárt és több szájat hallucinálsz.
majd talpad az égnek ütközik. a föld a fejed súrolja, ahogy elmozdul feletted.
két lehetőség maradt. az elsőbe belegondolni sem mersz,
a másik, hogy elúszol a kékben, amikor az tengerré változik.

három haiku

miközben alszol,
árnyékod életre kel,
s villanyt gyújt neked.

ahogy a lényeg
elillan arcod előtt,
szemed megrebben.

szót keresel rá,
de mire kimondanád,
senki sem figyel.